

Марія Жакун (Харчос) народилася 6 травня 1957 року на х. Діброва Гошанського району Рівненської області. Після закінчення Малинівської СШ здобула вищу філологічну освіту в Рівненському державному педагогічному інституті. На даний час працює вчителем української мови і літератури та світової літератури в Тучинській ЗОШ I-III ступенів.

Член літературно – мистецького об'єднання «Веселка» при Гошанській районній газеті «Рідний край». Переможець літературного конкурсу «Перло многоцінне» (2011 р.)

Поетичні твори звучали на каналах обласного радіо та телебачення, друкувались у районній та обласній пресі, альманахах "Суцвіття" (2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013 рр.), "Тучинський передзвін" (2008, 2010, 2012рр.), «Гостинець» (2010 р.), «Струни серця» (2012 р.)

Автор збірок "Вічність" (2006 р.) та "Осінь муза" (2009 р.)

«Крилате відлуння» – третя книга авторки.

Марія Жакун

Крилате відлуння

Літературно-художнє видання

Жакун Марія Володимирівна

Крилате відлуння

В авторському редагуванні

Дизайн обкладинки
Тетяна Ничипорук

Ілюстрації
Тетяна Ничипорук

Комп'ютерний набір
Микола Жакун

Коректори:
Марія Жакун,
Микола Жакун

Верстка
Микола Жакун

Здано до набору 11. 02.13. Підписано до
друку 05.06.13. Формат 60 x 84 1/16.
Папір офсет. Наклад 100 пр.

Марія Жакун

Крилате відлуння

Вірші. Поєми. Казка

Рівне
Спринт
2013

У нову книгу ввійшли вірші та поеми, написані в 2010 – 2013 роках. У них авторка осмислює духовні цінності, ділиться своїми переживаннями, захоплюється красою рідного краю, оспівує почуття кохання.

В авторському редагуванні

Дизайн обкладинки

Тетяна Ничипорук

Ілюстрації

Тетяна Ничипорук

Комп'ютерний набір

Микола Жакун

Коректори:

Марія Жакун,

Микола Жакун

Верстка

Микола Жакун

Зміст

Пролог – 3.....	3
Все відцвітає	4
Сенс життя	5
Морські зірки	6
«Ти далеко, далеко...»	9
Дощ	10
Незабудки	11
Спека	12
«Ми тоді розлучились...».....	12
Альтанка	14
Прощання	17
«Я знову вся в полоні спогадів».....	17
Жаль.....	18
Про любов і ненависть.....	19
Віра	19
«Є ще для кого...».....	20
Діти і внуки.....	20
Батьки і діти.....	22
К.	22
Луна	24
«Кожний вибирає по собі».....	26
Одісей і сирени.....	26
Пелюстки щастя.....	28
«Відкриваю Писання...».....	29
Дзвінки.....	29
Осінь.....	30
Блудний син.....	32
«Тане свічечка...».....	33
Совість.....	34
К.....	35
Новорічна магія.....	37
Непрохані гості.....	38
Спориш.....	40
Уміння шукати.....	41
Матіоли.....	43
Гра.....	45
Бузок.....	45
«Старенька жить уже не хоче».....	46
Хризантема.....	46
Матері (поема).....	48
Прозріння (поема).....	51
Радість (казка).....	57

Буду жити в вас повік,
Щоб щасливим був ваш вік».
Після слів цих
 подивилась пильно в очі
І пропала. Край струмка
Гарна дівчина струнка
Й не подумала,
 що ці слова пророчі.

Поверталася в село.
«Чи це снилось, чи було?» –
Все гадала
 й, оглядаючись, дивилась,
Чи не з'явиться дівча,
Оте дивне дитинча.
А воно
 у її серці поселилось.

Тож хотілося співать,
Веселитись, танцювать,
Посміхатись
 людям, сонечку в блакиті.
Тут і казочці кінець.
Хто читав, той молодець.
Мабуть, вірить у дива
 на білім світі.

Пролог – 3

Вірші –
 це не просто римування
Чи банальна
 й легка гра в слова.
І для мене,
 знаю, віршування –
Вже давно
 не схованка нова.

Я люблю
 проводить час зі словом.
І люблю,
 як новий вірш бринить.
Хоч буває –
 коло йду за колом,
Щоб зловить
 натхнення дивну мить.

Це не просто –
 думи і бажання
Відпускати
 віршами у світ,
Вклавши в них
 і болі, й сподівання...
Як не так щось –
 строго не судить.

Все відцвітає

Все відцвітає,
проходить, немов не було,
Лиш уплітає
легкі павутинки в волосся.
Вже у минуле
немало років відійшло,
Й думаю: скільки
всього у житті не збулося.

Я не про те,
що без мене хтось в гори ходив.
І не про те,
що моря борознив хтось без мене.
І не про те,
що не я – інший в космос летів
Чи десь на полюс
ішов в безгоміння студене.

Сумно– без мене
погасла півоній краса.
І відспівав соловей,
та його я не чула.
Впала без мене
на віти ранкова роса.
Ніч не одна
без тепла і признань промайнула.

Рідко казала
батькам, що шаную й люблю.
Зірка згасала,
а я її не врятувала.
Й хоч ще подушку
сльозами не раз окроплю,

«Я не простее дівча –
Я чарівне дитинча.
Я є Радість.
Але хочу вас прохати
У пригоді стать мені:
Черевичок мій на дні.
Може, ви
змогли б мені його дістати?»

Та сказала через мить:
«Це не просто і зробить –
Потічок хоч і вузький,
та глибоченький.
Тут на мене почекай».
І пішла у близький гай.
І жердину принесла
міцну й довгеньку.

На жердині в потічку
Черевик, мов на гачку,
Враз повис
і скоро впав в густу травичку.
Радість в руки узяла
Свою згубу, потрясла,
Щоби вилити
зсередини водичку.

І сухим він став тоді,
Мовби і не мок в воді,
Бо він був,
як і хазяйка, незвичайний.
Радість його одягла,
Рятівницю обняла:
«Дуже дякую.
Я з вами йду негайно.

Адже він набравсь води.
То питаюся тоді:
Нащо його діставать?
Іди додому.
Мама й тато, мабуть, ждуть.
Якщо славна – не наб'ють.
З голови ж дурниці
викинь, та й по всьому».

Жінка знов відро взяла
Й, пробурчавши щось, пішла.
Ну, а Радість
все ж зосталась біля річки,
Бо надумала чекать,
Може, хтось-таки, як знать,
Допоможе
їй дістати черевичка.

Не прийшлося довго ждять.
Десь через хвилину вже п'ять
Підійшла до неї
дівчина й охоче
Проказала: «Ти чия?
Ох, яка тут течія!
Глянь, як сильно
тут вода бурлить-клекоче.

Краще далі відійди,
Щоб не трапилось біди.
Краще грайся
на лужку. Як тебе звати?»
Усміхнулась Радість їй,
Такій гарній, молодій,
Й стала так,
як і раніш уже, казати:

Пізно жаліть,
що не все те, що треба, сказала.
Жаль, не завжди
уникала поразок й образ.
Жаль, не завжди
помагала піднятися на крила.
То спотикалася,
то помилялась (й не раз),
То не всміхнулася,
не обняла, не зігріла...

Все ж відцвітає,
проходить, немов не було,
Лиш уплітає
легкі павутинки в волосся.
Вже у минуле
немало років відійшло,
Й думаю: скільки
всього у житті не збулося.

Сенс життя

В час, як в небі зорі заіскрились,
Вже після вечері і миття
Вся сім'я в альтанці засиділась –
Мову завели про сенс життя.

Син доводив: «Сенс життя в любові.
У коханні. Як його нема,
То й життя порожнє, мов полова.
Без кохання жити – то дарма».

Батько усміхнувся: «Я не проти...
Та... З своїх як гляну уже літ,
Думаю, що сенс життя в роботі,
В тім, щоб на землі залишить слід».

Мати крадькома щось з вій змахнула
І сказала: «Сенс життя в сім'ї.
У здоров'ї кожного». Й зітхнула.
Видно, щось тривожило її.

Слухав ще дідусь оті дебати.
І як вибрав підходящу мить,
То промовив: «Хочу й я сказати.
Сенс життя у тім, щоб просто жить».

Ніби всі праві...Хоч сумнів маю...
Що сказала б я, щоб до пуття?
Мабуть, я й до цих пір ще не знаю,
В чому все ж таки є сенс життя.

Морські зірки

*За Семюелем Джонсоном,
англійським письменником*

Море грізно котило
Високі та піняві хвилі
І змивало безжально
Усе: кожную річ, кожен крок.
Разом з тим нанесло
В ширину, може, десь на півмилі
На пісок прибережний
Мільйони, здавалось, зірок.

«Ей, дівчатко! Йди сюди!
Чом сидиш біля води?
Ти тут що,
біля струмка відпочиваєш?
І чого це ти сама?
Ну, вставай! Не плач дарма.
Ти чия?
І як додому йти, хоч знаєш?»

Радість швидко піднялась,
Здивувалась, де взялась
Поруч жіночка
ставна з відром сунічок.
Крок ступила їй навстріч
Й розказала, певна річ,
Що втопила в потічку
свій черевичок.

Ще сказала: «Я дівча –
Незвичайне дитинча.
Я є Радість.
І я хочу вас прохати
У пригоді стать мені:
Черевичок он на дні,
Може, ви змогли б
мені його дістати?»

Я ж в пригоді стану вам,
Вашим донькам і синам.
Буде радість
в вашім домі повсякчасно».
Жінка відступила крок:
«Не мели мені казок.
Ти звичайна.
Й черевик згниє – це ясно.

І гукнула: «Поможіть!
Черевичок мій лежить
У струмку. Не знаю,
як його дістати».
Із сльозами у очах
І проханням у словах
Пояснила все
і стала ще казати:

«Я не простее дівча,
Я чарівне дитинча.
Дуже люблять всі,
як я приходжу в гості.
І до вас не раз прийду,
Віджену печаль-біду».
Та почула лиш:
«Болять у мене кості.

Я старий уже дідусь,
Як нагнусь, не розігнусь.
Черевичок же лежить
там, де найглибше.
Але ти, мала, не плач,
Ось бери – гризи калач.
Й почекай,
можливо, йтиме тут хтось інший».

Радість той калач взяла,
Бо голодна вже була,
А дідусь пішов собі
й не оглянувся.
Вона ж сіла знову ждять,
Та недовго виглядять
Довелось. До неї скоро
хтось звернувся:

Берег був майже всіяний
Цими морськими зірками,
А хлопчина невтомно
Спинявся і їх підбирав.
Й кидав знову у море.
Він вже зрозумів із роками,
Що вони без води
Скоро висохнуть. То ж рятував.

Чоловік ішов берегом
Тим і побачив хлопчину,
Який щось усе кидав
І кидав в морську глибину.
Як наблизився, ясно
Все стало. Стенувши плечима,
Він промовив, узявши
Й собі нащось зірку одну:

– Бачу, хлопчику, ти
Докладаєш даремні старання.
Їх мільйони навкруг,
Ти нічого не зможеш зробити.
Берег просто усіяний
Ними. Й твої намагання
Будуть марними. Й праця
Нічого не зможе змінити.

Та нагнувся хлопчина,
Взяв зірку іще одну й вправно
Розгорнув на долоні,
Подумав і тихо сказав:
– Що ж, мої намагання
Для зірки цієї не марні.
І не тільки для неї –
Й для інших, яких рятував.

Звісно, можна для всіх
Щось хороше зробити старатись.
І чекати роками
Нагоди дійти до мети.
Часто і не діждатись.
То ж, мабуть, не треба цуратись
Буть корисним в малому
І хоч би комусь допомогти.

Хоч би, хоч би одній зорі...

Радість

Казка

По травичці-мураві
Із вінком на голові,
В платті жовтому
 й червоних черевичках
(Чи ви бачили таку?)
Радість бавилась в танку.
Й підлітали
 від тих «па» уверх косички.

Як їй весело було!
Сонце промені лило,
Лоскотало щічки,
 ручки, шийку, ніжки.
Все співалося пісень,
Танцювалось так в той день,
Що спочити
 не хотілося і трішки.

Все хотілось у танок.
Що попереду? Струмок?
Потічок, що десь
 впаде в широку річку?
Радість вголос: «В мить одну
Я його перестрибну!»
Та в стрибку
 з ноги згубила черевичка.

Де він? Де? Упав на дно.
Засмутилась все одно,
Хоч і Радістю була.
 Що ж тут робити?
Йшов неподалік дідусь,
Він на Радість оглянувся –
Й та надумалась
 дідуся попросити. 57

* * *

Ти далеко, далеко,
далеко, далеко, далеко...
За тобою сумую,
й, на жаль, це не просто слова.
Повертаються знову
до рідних домівок лелеки.
Усе жду, що прийдеш
і ти. Та це рідко бува.

Я сумую – й сама
веду в хаті з собою розмови,
А думки все ті самі,
немов їх кружляє вітряк.
Той від'їзд твій настав
так неждано, жорстоко, раптово.
І в житті моїм стало
усе якось зразу не так.

Ніч надходить, і небо
пульсує утомлено зорями.
В хаті темінь, а я
все вдивляюся в обрис вікна.
Скоро ранок умиється
росами ніжно-прозорими,
Буду сум проганяць,
та, як завш, не дістанусь до дна.

Усе думаю, як ти живеш
там в далекому світі.
Все журюся, і в серце
непрохано крадеться щем.
Я не знаю, де ласку,
для тебе призначену, діти.
Й теплі сонячні промені
в душу спливають дощем.

Хоч частіше дзвони,
зігривай хоч розмовою серце.
Уявлятиму потім,
як стринемось біля воріт.
Я, здається, мільйони
разів передумала все це,
А думки не міняються
й не опадають, як цвіт.

Ти далеко, далеко,
далеко, далеко, далеко...
За тобою сумую,
й, на жаль, це не просто слова.
Повертаються знову
до рідних домівок лелеки.
Усе жду, що прийдеш
і ти. Та це рідко бува.

Дош

Летять прозорі
райдужні дощинки,
радіють,
що відправились в політ.
І падають
живлющі ці краплинки
і на траву,
й на листя, і на цвіт...
Здається,
можуть падать без упину,
даруючи
дзвінкі свої пісні.
А вітер
виціловує жоржини
Й спиває
з губ краплиночки рясні.

Та тепер відчував –
в небуття пішли роки безвір'я.
Може, із заметіллю
полинули в дальні світи.
Тоді став на коліна
у сніг (де стояв на подвір'ї),
Щоб молитву Творцю,
свою першу в житті, принести.

Щиро дякував Богу
за ласку його і терпіння.
І за те, що послав
Свого Сина на муки і смерть,
Щоб змогли ми побачити,
грішні, свій шлях до спасіння,
А не думали лиш
про гріховну земну круговерть.

І сльозинка скотилась
із віі в незайманий простір,
В непорочний і білий
(хоч сутінки йшли уже) сніг.
Зрозуміть шлях до Бога,
здавалось тепер, було просто.
Встав з колін і до хати
пішов. Як ступив на поріг,

Оглянувсь. Відчував
в серці трепетну радість прозріння.
Особливий листок
відірве нині з календаря.
Глянув вгору: в підтвердження
світлих надій на спасіння
В небесах спалахнула
алмазом **РІЗДВЯНА ЗОРЯ.**

Постояв якийсь час,
пішов в хлів і не сам звідти вийшов,
А у віхолу виніс
із стада свого гусака
І поніс його в поле.
Там буря була іще більша,
Але твердо ступав
й не здригнулась ні разу рука.

Зупинився аж там,
де гусей диких зграя кружляла.
Гусака тоді випустив,
той до хліва полетів,
А за ним, мов за лідером,
зграя услід залітала
До тепла і рятунку.
– Нарешті вдалося! – зрадів.

Хлів замкнув, постояв
якусь мить, а як рушив до хати,
Йому ясно як день
стало все. Він немовби прозрів:
Коли люди були
мов заблудлі сліпі котенята,
Бог послав до них Сина,
щоб шлях до спасіння відкрив.

Почало сутеніть,
заметіль стала врешті втихати,
І душа його темна,
що досі блукала у тьмі,
Якось тоже затихла.
Чому ж не хотів досі знати,
Що зробив для нас Бог
і як Сину було між людьми?

Незабудки

Розквітли дивним
пелюстковим візерунком
Вже незабудки.
Нагадали, що було...
Я Ваших уст хмільних
торкнув не поцілунком,
А лише думкою,
фантазії крилом.

Ці незабудки
якось ніжно й своєрідно
Хвилюють серце,
і бентежиться душа.
Що ж, знаю я,
що Вам не близька і не рідна.
Водночас, думаю,
не зовсім і чужа.

Дивлюсь на милі,
хоч і скромні, незабудки.
Мінорний шепіт їх
розлукою бринить.
Змахну сльозу...
Мене Ви тільки не забудьте.
Й дозвольте якось
потривожить – подзвонить.

Спека

Ще ж бо тільки ранок, але вже,
Хоч і до обіду ще далеко,
Ох, немилосердно як пряже
Спека!

Сонце радо шле своє тепло,
Скільки вже тих променів проліто!
Краще би скупіш було воно!
Літо!

А термометр все повзе уверх...
І, якщо й залякне незворушно,
Буде це за всі прогнози зверх.
Душно!

Кінчиться спекотний марафон
Вже, коли розгорне дужі плечі
Й в матіоловий візьме полон
Вечір.

* * *

Ми тоді розлучились. Минуле,
Правда, зрідка ще сниться мені!
І я, звісно, іще не забула
Вибачливого й тихого «Ні».

Це був мовби грім з ясного неба.
І кохання й надії експрес
Вдаль полинув без мене і тебе.
Я ж надіялась – ждала чудес.

Обійшов їх, хоч буря
нешадно в обличчя ліпила,
І попробував просто
загнати у хлів, де тепло.
Та вони все здійсмали
в повітря потомлені крила,
Розлітались і змоги
загнать їх у хлів не було.

Повернувся у хату
і з кусником хліба вже вийшов.
Покришив його й висипав
стежку із крихт до дверей,
Та птахи лиш лякались
і з цього нічого не вийшло,
А йому так хотілося
все ж врятувати гусей.

І він все дивувався:
- Чому мене гуси бояться
І не йдуть у тепло,
яке можу в цю бурю їм дати?
Он сніжинки вже знову
сильніше й сильніше рояться,
У хліві ж буде добре
птахам заметіль переждати.

Та чомусь жоден спосіб,
на жаль, так йому і не вдався.
Бачив він – за людиною
гуси услід не підуть.
Все ж у хату не йшов
і іще щось придумати старався,
Щоб птахам показати
до їжі і затишку путь.

Зачекав якийсь час,
потім вирішив вийти із хати,
Бо не міг щось забути
той стук. Підійшов до дверей,
Їх відкрив і побачив
крізь млу те, що стала сідати
На город його згряя
утомлених диких гусей.

Зрозумів, що вони
заблукали і збились з дороги,
Що не мали вже сил,
Щоб нелегку продовжувать путь.
Буря все ще мела,
і у серце закралась тривога,
Що у цій заметілі,
напевно, птахи пропадуть.

І тоді почав думать,
як диких гусей врятувати.
Мабуть, добре було би
на ніч їх загнати у хлів.
Там в теплі вони зможуть
цю бурю страшну переждати,
А тоді полетять.
То ж їх кликав до себе, як вмів.

Навстіж двері відкрив
у хліві, але гуси кружляли
Й не могли зрозуміти
того, що хотів він від них.
Чи дверей тих не бачили.
Крики ж їх мов промовляли,
Що втомились до краю,
не чули ні крил вже, ні ніг.

Не хотілося так з тим змиряться,
Що наш цвіт вже навік відбуяв.
Часто мріяла, що хоч присняться
Ті слова, яких ти не сказав.

І ще довго жила в моїм серці
І фантазіях перша любов.
Залишилось в минулому все це,
Хоч у згадках спливало все знов.

Потім зникла фантазій тих злива.
Правду кажуть: «Лікує все час».
Знаю, є любов вірна й щаслива.
Знаю, є. Але це не про нас.

Я тебе, звісно, все ж не забула,
Хоч давно вигас в серці той щем.
Прочитать про любов, що минула,
Можна з віршів моїх і поем.

І ось зустріч – у юність мов кроки.
Скільки радості, посмішок, слів.
Й ти сказав через 35 років,
Що мене тоді тоже любив.

Ет, та що вже тепер...

Альтанка

Листя кружляє,
нагадує з Вами розлуку.
Знову цей спогад –
то ясно, то мов у диму.
Таточку! Згадую
Ваші спрацьовані руки.
Вас вже немає –
і з сумом, напевно, тому.

Листя кружляє
й мені помагає згадати:
Якось весною,
як в цвіт убирався вже сад,
Ви прикопали
міцні пагінці біля хати...
Ні, біля літньої
кухні. То був виноград.

Листя кружляє
і стукає в шибку морзянку.
Ніби розказує –
років десь з три як пройшло,
То з винограду
густа розрослася альтанка,
Тільки, що дивно,
ягід все чомусь не було.

Листя кружляє.
Я бачу, як вітер жорстокий
Його підхоплює
й ніби в альтанку несе.
В любов альтанку,
де часто ми вчили уроки,
Слухали музику...
Не розказати про все.

Прозріння

Поема

За Павлом (Салибою), ралійським архієпископом

Буде розповідь ця
про того, хто не вірив у Бога,
А любив-цінував
лиш земне – оце й був його світ.
Поманила дружину
із дітьми Господня дорога,
Чоловік же в безвір'ї
твердим був, міцним, мов граніт.

Наближалось Різдво.
Як на свято він це відгукнеться?
Жінка й діти у церкву
збирались. Він зміг лиш сказати:
- Я не вірю у Бога,
і дивним мені те здається,
Що Він Сина Свого
міг між люди на муки послати.

Жінка й діти пішли,
А він дома, як завжди, зостався.
Подививсь у вікно –
там дув вітер і сніг кружеляв.
Через деякий час
буревій уже так розігрався,
Мов метелицю люблю
в шаленім танку забавляв.

Тож усівся у крісло
і грівсь собі біля каміна,
Але раптом почув,
ніби вдарилося щось у вікно.
Підійшов, подивився –
надворі мела хуртовина.

Загортала усе
в білосніжне пухке полотно. 51

Й одного дня із вод ледь-ледь зелених,
Як тільки згасла вранішня зоря,
Розбризкуючи піну хвиль студених,
З'явилися дочки грізного царя.

І хоч в волоссі вигравали перли,
Бридкі були... Їм батько дав наказ,
Щоби сини людські від рук їх вмерли.
Та схитрували доньки на цей раз.

«Жінки!- до матерів вони звернулись.-
Синів ми можем ваших не чіпати,
Якщо за них (тут ніби посміхнулись)
Свою красу погодитесь віддати».

І матері відразу погодились.
І вроду свою пишну віддали
Нептуна донькам. Навіть не журились,
Бо головне – це щоб сини жили.

Зраділи царські доньки. Засміялись,
Красунями уже дістались дна,
А матері змарнілими zostались,
З'явилися раптом зморшки й сивина.

З тих пір, напевно, літ пройшло немало,
Та й нині матері, лиш що, тремтять,
Щоб любих чад нещастя обминали
Й ніхто щоб в них не зміг життя відняти.

Не ждуть за це нічого в нагороду,
Протистоять печалі полянам.
Готові все – не лише силу й вроду –
Віддати кровинкам – дочкам і синам.

Листя кружляє.
 Я згадую – сонячний промінь.
Ледь пробавався
 в альтанку й це рідко було.
Скільки там мрій
 народилося – юності спомин.
Скільки надій
 виноградом гінким обвило.

Листя кружляє,
 немов перелистує дати:
Роки дитячі,
 шкільні, крок у світ – за поріг.
Столик в альтанці,
 лавки(це так мило згадати)
Ждали нас завжди
 з далеких і близьких доріг.

Листя кружляє
 у пам'яті навіть в морози.
Тату, у згадках
 альтанка живе все одно.
Хоч з пустоцвітом...
 Вже потім зросили Ви лози,
Що нам давали
 і ягоди, й сік, і вино...

Листя кружляє,
 вплітає сріблячки в волосся.
Тої альтанки
 нема вже – і серце щемить.
Але у пам'яті
 нашій живе вона й досі.
Таточку! Ваша
 альтанка нам, дітям, ще снить.

Злякались люди і все відступали,
Від моря далі діточок вели.
Лиш хлопці молоді відважно стали
І стріли на Нептуна навели.

Розгнівався володар моря й грізно
Сказав: «Я всіх в безодню заберу,
Якщо лиш хтось (тоді вже буде пізно)
В бік моря пустить хоч одну стрілу».

Та в море полетіли гострі стріли.
Й дарма. Назад немає ж вороття.
Злякались матері – їх діти милі
Могли ось-ось позбутися життя.

І вже коли Нептун в глибіню бездонну
Хотів забрать навіки їх синів,
То силу віддали синам мадонни,
Щоб ті могли здолать царя морів.

Сини раптово сильними зробились,
А матері зробилися слабкі.
Нептун сховався на дно. Усе скінчилось,
Лиш плюскотіли хвилечки легкі.

Володар моря відступив, побачив:
На суші йому не перемогти,
Але синам поразки не пробачив
Й нові для помсти все шукав путі.

Надумав хлопців заманити в море
І там уже позбавити життя.
Журились матері – боялись горя,
Лякало їх непевне майбуття.

Матері

За древньою легендою

Поєма

Старіють матері, мужніють діти,
Ось-ось внучата стануть на порі.
Ще дітям сонце лиш зійшло з zenіту,
А вже відходять в вічність матері.

Та так було, мабуть, ізвіку-зроду.
І вічно буде. Не міняти нам.
Відходять – віддають і силу, й вроду
Кровинкам любим – дочкам і синам.

Колись давно на узбережжі моря,
Що Чорним уже звалось ще тоді,
Жили у мирі і не знали горя
Вродливі люди, сильні й молоді.

Вони собі вирощували жито,
Ловили рибу – й добре їм було.
Любили море. Й як же не любити?
По-іншому і бути не могло.

Як вечір йшов, тоді відпочивали.
Влаштували ігри. Линув сміх.
«Життя – це щастя й радість,» - ось що знали.
Не відали ж бо підступів лихих.

Та якось з вод бурхливих, глибоченних,
Весь в краплях-перлах чи в морській росі,
Сам цар Нептун – сердитий і страшений –
Неждано показавсь в своїй красі.

Прощання

І ось ти знову їдеш... І надовго.
Кріплюсь. Стараюсь в руки взяти себе.
У серці ж вишумовує тривога –
Мені не вистачатиме тебе.

Промовлю від душі, а не для форми:
– Нехай щасливим буде довгий шлях!
Всміхнуся, та і колії, й платформи,
І поїзд той розтане у сльозах.

Ти знову їдеш...

* * *

Я знову вся в полоні спогадів.
Хоч важко жить, та треба жить.
Душа втомилася від проводів
Й, немов осичина, тремтить.

Здається, й сонце запорошене,
Коли згадаю, що було,
Бо горе ж то прийшло непрошене.
Ніхто не кликав, а прийшло.

З тих пір немов в туман загорнута
Моя розхристана душа.
Ніхто б не дав за неї золота,
Та що там золота – гроша.

Все сірі будні зустрічаються,
Не хочуть відлітати в даль.
В святах, якщо вони й трапляються,
Живе невистигла печаль.

І полуничні сняться ягоди,
А це, відомо, до плачу.
То ж не у спокій, мир і злагоду
Сумними думами лечу.

Невпинно в пам'яті все крутиться
Те, що було не так давно.
Не переміниться й не збудеться
Уже по-іншому воно.

Ну, як навчитись не тривожитись?
Коли вже біль той відболить?
Не так, як хочеться – як можесться,
Приходиться на світі жить.

Змиритись треба з тим, що трапилось,
Сказати: «Так треба. Так дав Бог».
Але ще горе не відплакалось
Й душа не позбулась тривоги.

І не забудь мені тих проводів,
Хоч час іде, та що там – мчить!
Я знову вся в полоні спогадів...
Так важко жить... Та треба жить.

Жаль

Колись прожить без тебе навіть день
Було так важко, аж стискалось серце,
Та чари недоспіваних пісень
Розхлюпались, немов вода з відерця.

Так сумно без твоїх було очей,
Так солодко було у час стрічання...
Фантазії недоспаних ночей
Давно злились в мелодію прощання.

Шулиться нещасна,
і зітхає, і тремтить,
і сльози лле в пісок.

Де ж те
вчора?

* * *

Старенька
жить уже не хоче.
На те з десяток
є причин.
Пішла б з життя
вона охоче,
та як пришвидшить
долі плин?
Якби лежав
ланцюг на стежці
й сказали:
– Переступиш– вмреш...
Переступила б,
бо у серці
один лиш сум,
лиш сум без меж.

Хризантема

Ще учора
сонечку раділа,
розправляла
в складки пелюстки,
а сьогодні згорбилась,
змарніла,
опустила
зв'язані листки.
Вітер її шарпає,
згинає
і за комір
кидає сніжок.

Легенькі ниті осені ловлю.
Весняні почуття навік схололи.
І трохи жаль, що тебе не люблю
Й що, мабуть, вже не стрінемось ніколи.

Про любов і ненависть

Можна ніжно пригорнутись,
Можна мило усміхнутись
Й, заглянувши в очі – небо голубе,
Напоїти поцілунком,
Мов солодким дивним трунком,
Й прошептати:
- Я ненавиджу тебе.

Можна сердитись і дутись,
За весь вечір не звернутись
Ні разочку – хоч крутись, хоч розірвись.
На питання і на сльози,
Що вже втримати не в змозі,
- Та люблю, люблю, - сказати. –
Відчепись.

Віра

Вони інші якісь...
І в ділах, і в словах...
Вони трішки
мов з іншого світу...
Йде з душі і сіяє
завжди в їх очах
Світло.

Помічала я світло
й гадала про це.
Чом в очах їх
мов відблиск сапфіра?
Нині знаю: осяяним
робить лице
Віра.

* * *

Є ще для кого в світі жити.
І молитись є за кого теж.
І тому потрібно менш тужити,
Щоб не був у серці сум без меж.

Хоч частіш стрічаються печалі
Й є печаль, яка не відболить,
Менше треба думать, що там далі.
Й цінувати кожна суцзя мить.

Треба, треба якось менш тужити
Й не пускати в серце сум без меж,
Адже є ще для кого жити.
І молитись є за кого теж.

Діти і внуки

Трішки за М. Семеновою
(кн. «Вовкодав»)

Виростають наші діти.
Де їм жити? Що робити?
Як добро творити
й оминати зло?

Гра

Добре знаю, що недосконала,
Й часто (в цім признаюсь напрямки)
Граю роль, що краща я. Й немало
Прикрашаю вчинки і думки.

Не завжди відверта у розмові.
Не завжди правдива. Та йдуть дні.
Знаю, буду лицемірить знову,
Може, цим хтось відповість й мені.

Говорю не завжди те, що хочу,
І не завш, що думаю, кажу...
Граю роль. Буває, що й охоче,
Хоч в акторстві ставлю ще межу.

Із роками думаю: «Доволі!
Треба б про акторство забувать».
Треба, мабуть... Але мимоволі
Все-таки продовжую ще грать.

Бузок

Ах, який аромат у повітрі!
Спать не хочеться в нічку таку,
Як шумить під вікном на вітрі
Запахує море бузку.

І так жаль, що краса ця тендітна
Відбуває, що цвіт той жеде біль.
Дуже скоро заб'є у вікна
Його ніжна, легка заметіль.

А сама стоять ще
буду біля хати,
Думать про щось світле
з ними в унісон.
Запах їх міцніє
і все далі ллється.
Подих їх звабливий,
теплий і хмільний.
А уста бузкові
(так мені здається)
Кожному готові
дати свій напій.
Я вдихаю спрагло
в ці солодкі миті
Ніжний пелюстковий
рідкісний бальзам.
І душа, і серце
їх теплом зігріті.
Може, уклонитись
щедрим квіточкам?
Десь, мабуть, під ранок
стулять оченята,
Щоб в гарячу днину
звично подрімать.
Будуть знову ждати
вечора, як свята,
Й знову все навколо
тішить й оп'янять.
Пелюстки тендітні
(своєрідна врода)
Ллють навкруг духмяні
чари й благодать.
Ах, яка ж то гарна
матінка природа!
Як красу цю в повну
силу описать?
44

Від'їжджають радо в місто.
Там красиво, зручно, чисто.
Ну, та всім відомо,
місто – не село.

В місті парки, тротуари,
Ресторани, площі, бари.
Там базари,
каруселі – кораблі...
Там можливостей багато,
Легша праця, а зарплата
Вже напевно
значно більша, ніж в селі.

Виростають наші внуки,
В місті томляться від скуки.
Все таке навкруг,
немов сто літ було.
Що ті парки й тротуари,
Що ті площі, що ті бари...
От поїхати б,
поїхати б в село.

У селі вишнева тиша
Ледь листочками колише.
Там і річка,
там і луг, й город, і сад.
Там черешні й полуниці,
Там джерельная водиця.
Там краси й багатства
справжній зорепад.

Виростають наші діти...
Виростають наші внуки...

Батьки і діти

А діти наші юні й безтурботні...
То сміх, то жарт у слові їх дзвенить.
Із вірою в роки ясні й щедротні
По- своєму на світі хочуть жить.

Батьків поради прагнуть оминати.
Для них бо, юних, небо і земля.
І не бояться (що там?) починати
І з понеділка справу, і з нуля.

Пройдуть роки. Все піддається зміні.
Багато що в них перемінить час.
Такими стануть, як і ми ось нині.
На нинішніх подібні будуть нас.

А їх сини і дочки безтурботні
По- своєму захочуть в світі жить.
Батьки і діти – вчора, і сьогодні,
І завжди – вічна тема для століть.

К...

Вже ранок.
Заглянуло, мабуть, сонце
До тебе, моя миленька, в віконце.
І мама ніжно торсає: «Вставай!
Пора в садочок.
Дітки вже всі встали».
А ти, напевно, люба, ще б поспала!
Ріднесенька!
В здоров'ї пробувай!

Матіоли

Сонечко схилилось
майже вже за полем.
Може, ночувати
буде десь в пашні?
Цього так чекали
ніжні матіоли
І розкрили дружно
квіти запашні.

Тішуся дрібними
скромними квітками.
Мають вони сильний,
дивний аромат,
Що, здається, лине
ввись понад хатами
І бере в полон свій
і город, і сад.

Пахнуть матіоли
мріями і літом,
Будить в серці радість
ніжний їх нектар.
Вітер пустотливий
бавиться їх цвітом
Й потім, сам духмяний,
лине аж до хмар.

Я вікно відкрию
й щедро у кімнату
Пахощі поллються.
Може, прийдуть в сон.

Як було перед тим,
Поцікавивсь мудрець в чоловіка:
- А які живуть там,
Звідкіля ти, шановний, ідеш?
- Та чудові і добрі!
Хай Бог дасть їм довгого віку!
А мудрець, як і першому:
- Тут таких самих знайдеш.

От пішов уже й цей.
І промовив здивований учень:
- Поясни, наймудріший,
У чому захована суть.
Ти одному сказав,
Що живуть в місті злодії злючі.
Ну, а другому, що
Люди добрі, чудові живуть.

Посміхнувшись, мудрець відповів:
- У цім місті, як всюди,
Є й погані, і добрі.
Та що вже я мав тут казати?
Адже знаю напевне,
Що далі з прибульцями буде:
Просто кожен із них
Те знайде, що уміє шукати.

Пора обідня.
Мабуть, ти втомилась.
І борщику, і кашки вже наїлась.
Тра в ліжечко лягать, як не мудруй.
Як відпочинеш,
Будеш знов гуляти,
Чи рахувати, а чи малювати...
Ріднесенька!
І мене намалюй!

Вечірній час.
Вже сонечко в багрянці.
Наскучили, напевно, й ігри, й танці.
Ждеш маму вже: «Матусю, забирай.
З тобою, татом
Й котиком Маркізом
Так хочеться дивитись телевизор».
Ріднесенька!
Про мене теж згадай!

Зірки на небі
Ясні засвітились.
Мабуть, моя хороша, ти зморилась.
Й дрімота, мабуть, вже бере в полон.
Добраніч!
Хай спокійно тобі спиться!
Хай добре щось вночі тобі присниться!
Ріднесенька!
Прийди до мене в сон...

Ріднесенька!
Прийди хоч би у сон...

Луна

Ваблять очі і серце
високі засніжені гори,
І струмки оксамитові
з клеткотом піни до дна,
І смерекові темні
ліси, й полонинні простори.
Вабить диво співуче –
невидима оку луна.

Їй обривисті скелі
є другом палким – не заслоном.
Як захоче, потоки
гірські заспівають вдогін.
І підтримають дружно
то шумом, то сплеском, то дзвоном,
А то подихом ніжним
сріблястих химерних перлин.

У луні то вчувається,
мов хто тривожно зітхає,
А то ніби смерекова
хвоя до сонця бринить.
Якщо крикнуть у далеч
своє заповітне «кохаю»,
Відізветься десь в горах
воно й повернеться за мить.

Потім ще, бо хребти
завш займають великі простори.
І з них кожен готовий
натхненно гриміти в словах.
А буває, луна
перекотиться аж через гори
І не раз ще озветься
в далеких блакитних верхах.

Уміння шукати

За древнім переказом

В теплий ранок побіля
Воріт, що впускали у місто
Й випускали із нього,
Сидів з своїм учнем мудрець.
Вів повчальні розмови,
Усівшись на килим барвистий.
Учень слухав уважно,
Вбираючи знань тих вінець.

Підійшов до воріт
Подорожній. Він дуже втомився.
Як побачив тих двох,
Перервав нележку свою путь.
Зупинивсь біля них, привітався,
Неспішно вклонився,
А тоді запитав:
- Що за люди в цім місті живуть?

Ледь задумавсь мудрець
Й відповів на питання питанням:
- А які живуть там,
Звідки ти, чоловіче, ідеш?
- О, негідники й злодії! –
Той проказав із зітханням.
А мудрець йому:
- Що ж, таких самих і тут ти знайдеш.

Відпочив подорожній
І в місто побрів. За годину
Підійшов до воріт
Уже інший мандрівець. Як знав,
Привітався, вклонився,
Тоді похвалив гарну днину.
- Які люди живуть
В цьому місті? – по всьому спитав. 41

Та відмовив і цьому:

«Ти сам, мабуть, винен.

Що просити? Ти б вже заробив.

Я ж не можу нічого

сьогодні подати:

В мене має важливий бути Гість.

Чим же буду Його

я тоді пригощати?

Йди собі. І не вводи мене в злість».

Як прилинула ніч

й сон заглянув у вічі,

То Ісус (знов у сні) проказав:

«Я приходив до тебе

сьогодні аж тричі,

Якщо ждав, то чому ж не прийняв?»

Спориш

А двір все більше заростає споришем...

Все рідше топче син стежиночку до хати,

Хоч батько жде й невтомно виглядає мати.

І хоче пригостить смачним борщем.

А двір все більше заростає споришем.

Вже й долину гірка добавилась стеблинка.

Далеко так, далеко рідненька кровинка...

Ну, як не вмитися сльозами? Чи дощем?

А двір все більше заростає споришем...

Знають всі, що луна

живе в горах, та, мабуть, не тільки.

Вона з нами завжди:

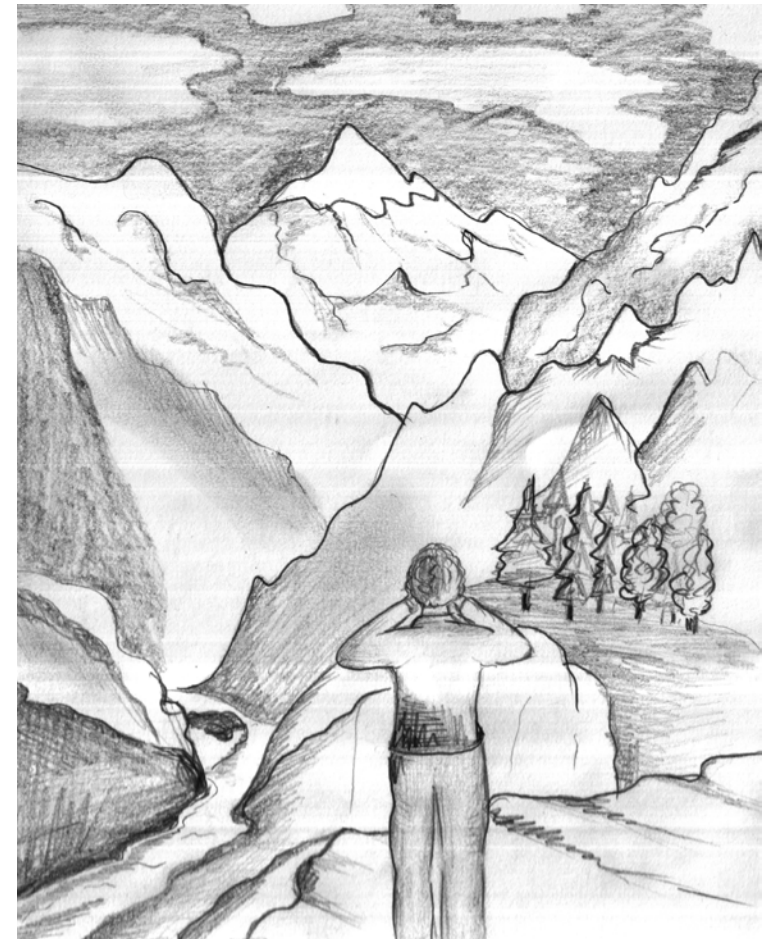
так було, так є й в нинішній час.

Треба зважувати добре

й думки, і слова свої, й вчинки,

Бо вони бумерангом –

луною вернеться до нас.

За Юрієм Левитанським.
Перестів з російської

Кожний вибирає по собі
Й жінку, і релігію, й дорогу.
Чи служить дияволу, чи Богу –
Кожний вибирає по собі.

Кожний вибирає по собі
Шпагу для дуелі, меч для битви.
Слово для кохання чи молитви
Кожний вибирає по собі.

Кожний вибирає по собі –
Посох і латки чи щит і лати.
Міру для останньої розплати
Кожний вибирає по собі.

Кожний вибирає по собі.
Як умію, тоже вибираю
І претензій до когось не маю:
Кожний вибирає по собі.

Одіссей та сирени

За Миколою Заблоцьким.
Переспів з російської

Якось у промінні ранковім
На берег з'явивсь гурт людей.
І на кораблі (вже не новім)
Додому поплив Одіссей.

Та невчасно сьогодні
мене ти тривожиш.
Швидше йди, бо Ісуса я жду».

Як бабуся пішла,
то в квартиру вернувся,
Щось поправив й на трохи приліг.
Через кілька годин
від дзвінка знов здригнувся:
Ждав, що ступить Ісус на поріг.

Та стояв за порогом
(що за покарання?)
Незнайомий на милицях. Й він
Попросив слізно грошей
на оперування,
Бо була в нього хворість колін.

Чоловік перед тим,
як закрити двері знову,
Проказав: «Йди звідси скоріш,
Бо нема в мене часу –
й скінчим цю розмову.
Я жду Гостя, й ти мене залиш».

Як пішов уже й цей,
чоловік повернувся
У квартиру й став далі чекать.
Ось почув знов дзвінок.
Поспішав, аж спіткнувся,
Бо надіявсь Ісуса вітать.
Та побачив всього лиш
якогось хлопчину,
Який жалібно їсти просив.

Непрохані гості

За мотивами Біблії
Не було з ним такого
ізроду-ізвіку.
Рай приснився. Й то так до ладу.
І у сні тім Ісус
проказав, як покликав:
«Завтра в гості до тебе прийду».

Як проснувсь він, то кинувсь
мерщій прибирати.
Так робив, ніби мав поміч крил.
Ось нарешті готовий
був Гостя прийняти.
Досить щедрий накрив Йому стіл.

Звісно, й сам на той час
і помився, й вдягнувся
У найкращу одежу. Й став ждять.
В голові ж то не раз,
і не два провернув все,
Що збирався Ісусу сказать.

Ось нарешті дзвінок.
Швидко кинувсь і двері
Відчинив із тремтінням колін.
Глянув: бабця стояла,
мабуть, з тих, що в сквері
Просять хоч би кількох копійчин.

Розчаровано мовив:
«Ну, що ти тут ходиш?
Хоч і маєш у чомусь нужду,

Шуміло Егейськеє море,
Та страх Одиссея не брав.
Він в зручнім пернатім уборі
Лежав на кормі і дрімав.

І раптом побачив навпроти
Чудний острівець, мов у сні.
Покрай три звабливі істоти
Купались й співали пісні.

Як шум корабельний почули,
Щось греку гукали з води.
І збудження тінь промайнула
В сивіючій вже бороді.

Схопивсь... Задививсь, та далеку
Дружину згадав. Все, як є.
Сирени ж відомому греку
Співали. І кожна своє.

Одна ніжно і полум'яно
Виводила: «Будьте моїм.
Я вас обігрію, мій пане,
Коханням гарячим своїм».

А друга багатством манила:
«До мене! До мене, мій бог!
В підводних джерелах з берилу
Ми будем щасливі удвох».

З них третя співала: «Як зайдеш
До мене, то в кубку з вином
Ти радість і зцілення знайдеш,
Магічним утішишся сном».

Та хмуриться житель Ітаки,
Минає красунь оддалік.
Він чув обіцянки вже всякі,
Вертався ж нарешті в цей рік

Туди, де Вітчизни тумани,
Де в ніші із каменю (з плит)
Його Пенелопа кохана
За прядкою вірна сидить.

Пелюстки щастя

Квітки печалі
 все тривожать сни,
А ти влітаєш в сум
 пелюстки щастя.
Коханий, будь зі мною,
 борони,
Підтримуй.
 І не дай мені пропасти.

* * *

За ієромонахом
Романом (Матюшиним)

Відкриваю Писання –
у ньому нема недомовок.
Там для всіх все відкрито.
Та дивлячись у синяву,
Якось я уявила,
як небо згортається в згорток.
І як падають зорі,
побачила мов наяву.
Грішимо... Божий світ
перетворюємо на руїну.

Новорічна магія

Новий рік... Із юності ще дата...
Ми йшли зустріч першосічневім дню.
В тебе ж залишилась після свята
Паличка бенгальського вогню.

Вже світало, як мене додому
Проводжав ти й прошептав: «Люблю».
І бенгальську паличку по тому
В руки дав: «Тримай. Я запалю».

Та вона ніяк не розгорялась.
Ледве іскра – друга спалахне –
Зразу й згасне. Я чомусь сміялась,
А твоє лице було сумне.

Сірники вже майже закінчились,
А бенгальський вогник гас і гас.
Паличка диміла, не іскрилась,
Не хотіла, мабуть, втішити нас.

Я всміхнулась знову: «То й не треба».
Й кинула ту паличку у сніг.
А тебе мов вдарив грім із неба –
Глянув, щось сказати хотів, застиг...

Все за мить одну перемінилось.
Я додому рушила, ти вслід
Лиш зітхнув. А як за день зустрілись,
Зрозуміли, що в серцях вже лід.

Я не знаю й досі, що то з нами
Сталося. Мов шлях хто перейшов...
Ні! Мабуть, я власними руками
Викинула в сніг тоді ...любов.

Надіюсь, сумка
не важка, не гне додолу?
Мабуть, збиралась
кілька днів – не похапцем...
Я уявляю, як ідеш
ти вперше в школу:
Сміливо, весело
й порою підстрибцем.

Біжать і йдуть
з тобою поруч інші діти.
Знайомі радісно
вітаються: «Привіт!»
У мене нині біля хати
стільки квітів!
А чи ж ти маєш
для учительки букет?

Сьогодні перший дзвоник,
будуть потім інші...
Але сьогодні перший!
Перший – не якийсь!
Я знаю, люба,
що ти вивчила свій віршик.
Хоч не злякайся,
моя миленька, й не збийсь.

Хай промайне не раз
й не два пора осіння
Й приходять з радістю
травневий пишний цвіт!
Здоров'я, рідненька,
і успіхів, й терпіння
Тобі на трудні
й довгі одинадцять літ.
01.09.2012 р.

Стоїмо на шляху
самознищення. Вже на межі.
Нам би руки піднять
до небес, разом стать на коліна:
- Милосердний! Ти можеш!
Врятуй нас, спаси, збережи...

Відкриваймо Писання...

Дзвінки

Це ввійшло у звичку – не раненько,
А десь в вісім з нетерпінням жду,
Що мені подзвоните, рідненька.
Я ж після роботи вже прийду.

Зранку поговорим. Не втомилась
Ждать я, люба, Вашого «дзелень».
Розкажіть, як спалось й що Вам снилось.
І благословіть на новий день.

Ще одне спитать і хочу, й мушу:
Як там тиск, завжди хвилююсь я.
Бачить Вас хоча б більш-менш ще дужу
Хочеться, матусенько моя.

Жду від Вас тепер дзвінка щоднини,
Зігриває серце він моє.
В нім порада і розрада лине.
Так затишно, що Ви в світі є.

Та тривожусь, що то буде далі.
Все в житті до часу, до пори.
Обмінать тривоги і печалі
Й берегтись Вам радять лікарі.

Помолюсь, хай серце б'ється рівно
Й думка в миті радості біжить.
Все ще буде добре, моя рідна.
Вам ще, дорогенька, треба жить.

Хай ще не одна нас жде розмова.
Хай ще довго голос Ваш звучить.
Вас я рада чути знову й знову.
Мамочко! Тримайтесь ще й дзвоніть.
2012 р.

Осінь

Прийде розкішна, як і треба,
А через трохи все одно
Замінить ніжну просинь неба
На вогке сіре полотно.

Своє жовто-багряне плаття
Поносить місяць-два – і все:
Жорстокий вітер на манаття
Його порве. І рознесе.

Натче на нове павутину –
Дощі до стерень десь приб'ють.
Вплете у кучері калину –
Птахи нахабно розклюють.

У відчай не впаде й на втіху
(Почуть щоб вдячні голоси)
Обтрусить з верховіть горіхи.
Й сипне грибами у ліси.

Вдихне ще силу в хризантеми,
Щоб відбуяла й їх краса.
Одягне срібну діадему,
Щоб вже полинуть в небеса.

Не розсерджусь на неї,
хоч як там не є, й на хвилинку.
Не ударю ніколи,
тим більше – зі злості не вб'ю.
Нехай завжди фільтрує
й слова, і думки мої, й вчинки.
Хай тримає в порядку
безсмертну душу мою.

К ...

Ти вже у школу йдеш,
моя хороша, славна!
А я ось думаю:
як швидко плине час!
Здається, миленька,
родилась ти недавно,
А от збираєшся
уже у перший клас.

Біленька блузка
й сарафанчик в дрібні канти.
В них, знаю, гарна ти,
школярочко моя.
Я б так хотіла
пов'язати тобі банти,
Та мама, вірю,
зробить краще, це ніж я.
Новенькі тувельки
гарненькі, мов з картинки,
Хай легко йдеться
у них, зірко дорога.
А чи ж купили
тобі білі підколінки?
Чи, може, їх тепер
ніхто не одяга?

Совість

Звів господар один
дуже гарний, розкішний будинок
Й біля нього усе, що потрібно.
Старався, як міг.
Лиш у свято чи взимку
собі дозволяв відпочинок.
Був у нього породистий
пес й те хазяйство стеріг.

Але якось господаря
пес той добряче розсердив:
Без причини щось гавкав
і спати всю ніч не давав.
Розізлився хазяїн на пса
не на жарт і не втерпів –
Спересердя ударив,
та так, що бідака сконав.

Що було після цього,
то я, якщо чесно, не знаю.
Може, новий собака
тепер стереже отой дім.
Може, гавкає тихо
й господарю не заважає
Міцно спать...Мабуть, так...
Але далі я вже не о тім.

Зараз думаю: совість,
як пес, стереже моє серце
Й не дає розікрасти
скарби його й збитись з пуття.
То бурчить, то штовхає
(я мужньо витримую все це),
А то спать не дає –
все навчає канонам життя.

Іще з останніх сил всміхнеться,
Уже прозора і німа.
Її сльозинка розіб'ється
На скалочки.
Й прийде зима.

Блудний син

Переклад з російської.
Автор – раба Божа Людмила

А минуле було як в тумані.
І відплата прийшла не дарма.
За крадіжки, грабунки, обмани,
П'янки, бійки, загули – тюрма.
Відсидів. Як його ж то зустрінуть
Батько й мати? Чи зможуть простить?
Чи скитатись йому до загину
Й нема смислу до рідних спішить?
Написав він їм лист: «Як простили,
Щоб додому направить зміг крок,
Прошу, щоб на вікно помістили
Із матерії білий шматок.
Якщо ні, то заходить не буду.
Стане боляче, та... заслужив.
І тепер не надіюсь на чудо.
Слава Богу, до волі дожив».
Як до хати йшов, ноги німіли,
Та побачив у сяянні дня:
У всіх вікнах хустини біліли,
На покрівлі ж була простиня.
Так і Бог. Каяття якщо бачить
Й те, що хочем себе ми змінить,
То по-батьківськи все нам пробачить
Й буде, грішних, нас вічно любить.

* * *

Тане свічечка життя,
І немає вороття.
Швидко втомлююсь
тепер вже від роботи.
І це дійсно не обман.
Хочеться все на диван–
Відпочити
від уроків, від мороки...

Не спокусить й інтернет,
Краще загорнутись в плед
І лежати,
і лежати, і лежати...
Може, навіть задрімать,
Ні словечка не казати,
Не читати
й телевизор не включати.

І про зошити забудь...
Це ж недовго може быть.
Лиш полежиш трішки,
їсти тра готувить.
Щось мийнуть, щось пропернуть,
І конспекти все ж писнуть,
Й до коханого
словечко хоч промовить...

Важко той дається план,
І все тягне на диван.
Відчувається:
не та, не та вже сила...
Тане свічечка життя,
І немає вороття.
Лиш дочасно б
ту свічу не загасили...

